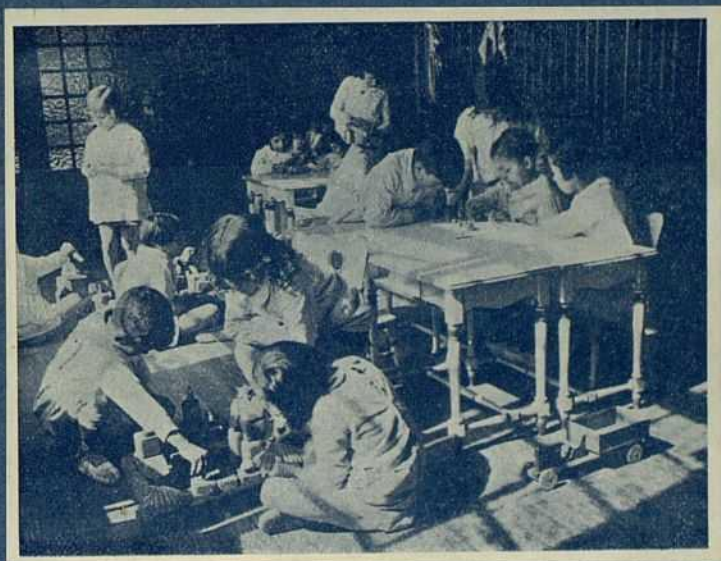

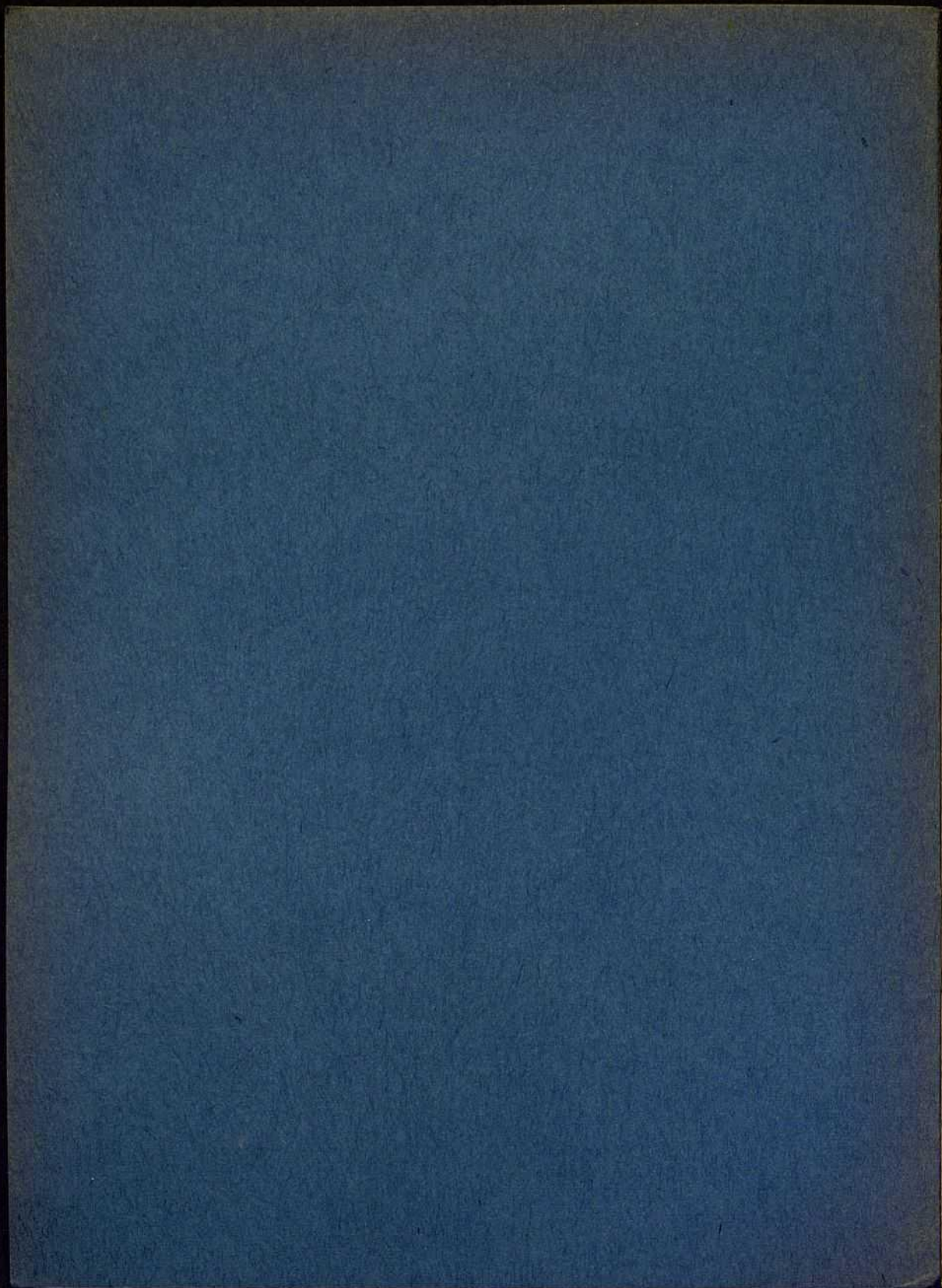
GARBÍ

ESCOLA DEL MAR

N.º 9

Novembre 1934

GARBÍ

ESCOLA DEL MAR

N.º 9

Novembre 1934

Sumari

Pòrtic - *Comentaris a la «Visita Espiritual» a l'Escola del Mar.*

La vida que fem a l'Escola del Mar.
El nou Grup de Govern.

Cal parlar bé - *Barbarismes*

Meteorologia - *Resum de la freqüència del vent a les 9 h. i 15 durant l'any 1933. Dades preses a la platja de l'Escola.*

Cròniques.-*De la selecció del curs 1932 a 1933.*

Contes. - *Set formigues, un cargol i un elefant.*
Les aventures d'un peix vermell.

El Dibuix.

La nostra Biblioteca. - *Continuació.*

Notícies Pedagògiques.

Antics alumnes. - *En Jan.*

Noticiari.

PORTIC

COMENTARIS A LA "VISITA ESPIRITUAL" A L'ESCOLA DEL MAR

Nosaltres fem fe d'anti-intel.lectuals en la nostra declaració pedagògica, però no hem fet més que crear una forma nostra d'intel.lectualisme, que no és més racional, sinó que l'admetem com una reacció, no a l'intel.ligència, no a l'ambient intel.lectual (del qual passem), sinó a les formes intel.lectualistes, que no arriben a produir ambient de cap mena, i són la mecànica dels nostres centres d'instrucció. No parlem ací, de les engrunes pseudo-científiques, distribuïdes en epítomes i compendis, els quals constitueixen la suficiència pedagògica dels nostres mestres.

Nosaltres no hem volgut crear un misticisme de la nostra institució. Perquè això no és propi de les nostres latituds, ni de la nostra essència aborígena.

Ni un mite, que fóra de mala fe.

Però sí, una fe en nosaltres mateixos, que ha creat la institució.

Una fe en el nostre sentiment. I aquest sentiment, és a dir aquesta nostra manera de sentir i aquesta fe nostra, és una cosa que no es compra ni es ven, i no es dona a través les disciplines acadèmiques, ni en uns cursets, ni en unes pràctiques.

Sinó que es viu, com el peix a l'aigua, en el sentit del que hi neix, viu i mort.

Del que hi viu i li calen menjar molts plats de sopes.

La vida que fem a l'Escola del mar

EL NOU GRUP DE GOVERN

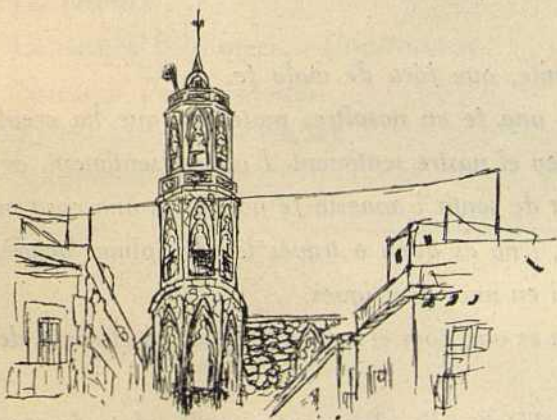
Aquest any a l'Escola s'ha suprimit la classe que en dèiem de "Música" i hem creat un "Grup de Govern". D'aquest grup en sortirà sempre el Consell dels Cinc.

El "Grup de govern" està format per una selecció de nois i noies disposats a treballar, a anar sempre endavant, i a fer i a aprendre coses noves. Serem com si diguessim, l'ànima de l'Escola, la que l'haurà de fer conèixer, viure i estimar.

Per aquesta raó en aquest grup no hi voldrem ganduls, ni pocasoltes, perquè el nostre treball ha d'ésser una cosa seriosa, ben feta i continuada. Tothom haurà de treballar el que pugui sense fixar-se en el que fan els altres. La nostra feina no tindrà mesura, però el que no treballi o no es porti bé, tornarà a formar part de la classe de Garbí.

En aquest grup, com a les classes, també tenim els tres colors de lluita de l'Escota: blau, blanc, verd i nosaltres en serem els Caps generals.

*El Grup de Govern
Col.laboració*

Cal parlar bé

Continuem la llista de barbarismes recollits a la classe:

Diem

adiví
adorno
albornós
àngul
apellido
canyeria
esquadra
fastidear
forro
mueca
respaldo
sangrar

Hem de dir

endevinaire
ornament
barnús
angle
cognom
canonada
escaire
fastiguejar
folro
ganyota
respatller
sagnar

Ricard Bartrés, 14 anys

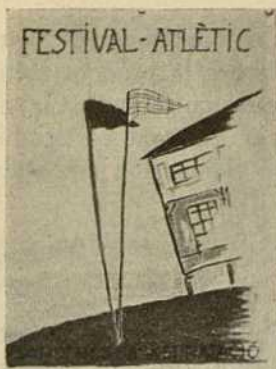
Color verd

Meteorologia

Resum de la freqüència del vent a les 9 h. i 15 h. durant l'any 1933. Dades preses a la platja de l'Escola.

<i>Gener</i>	Vent del NORD
<i>Febrer</i>	» » NORD - NORD - OEST
<i>Març</i>	» » SUD - SUD - OEST
<i>Abril</i>	» » SUD
<i>Maig</i>	» » SUD-OEST
<i>Juny</i>	» » EST
<i>Juliol</i>	} Vacances
<i>Agost</i>	
<i>Setembre</i>	
<i>Octubre</i>	Vent del SUD-OEST
<i>Novembre</i>	» » EST
<i>Desembre</i>	» » NORD-EST

Cos d' Observadors meteorològics

Cròniques

(De la selecció del curs 1932-1933).

7-X-32.

Feiem conversa i tot d'una la senyoreta... ens ha preguntat:

—Què veniu a fer-hi a l'Escola? I tots ens hem quedat parats, sense saber que dir. No hi havíem pensat mai amb això, perquè resultava que tots deien, fora d'uns quants, que a l'escola es venia a aprendre de llegir i d'escriure i a jugar i posar-nos bons.

GARBI. — NÚRIA TIRADO.

25-X-32.

Divendres hi ha un concurs d'armaris i com que nosaltres volem guanyar, avui mateix l'hem arreglat, hi hem posat joguines i petxines i fa molt bonic.

PETITS. — ANTONI MORENO.

3-XI-32.

A les quatre ens han vingut a buscar per anar a putxinellis. Feien "Barba blava" i han hagut varies escenes que els nois s'entusiasmaven molt i l'Eugènia, que és d'una altra companyia, ha dit que ella s'ha fixat en aquestes escenes que feien vibrar els nois, i que fins n'ha vist que xisclaven. Ens ha dit que després parlarem d'això per a tenir-ho en compte per a la funció que ve.

GARBI. — ROSER SOLER.

27-XI-32.

A la nostra classe ha vingut un nen nou que sap dividir per set xifres i no enten el que són unitats i desenes.

NINES. — JOAN MARTÍNEZ.

28-I-33.

Fa dies que juguem la segona volta del campionat d'escacs, i ara per ara queda primer en Quiles que no té cap zero a la primera volta, però en té dos i unes taules a la segona. Les taules són amb en Garcia i el zero amb en Gil l'un, i l'altre amb l'Aparicio, per tant em sembla que el que quedarà primer serà l'Aparicio i en segon lloc empatats, Jaques i Quiles i el tercer empatats Gil i Bayona.

ANGELICA. — JOSEP M.ª TORRAS.

3-II-33.

Avui, el dia ha transcorregut igual que ahir. Els vaixells de fusta que fem, comencen a tenir forma. L'Amor està molt orgullós del seu. Després de jugar-se els partits de campionat de rescats, cada u de nosaltres ha agafat una cadira de platja i ens hem posat a treballar tot fent grups. Feia bonic veure, que fins aquells nois tan poca-soltes sempre, parlaven amb tota seriositat de coses de vaixells. El senyor Vergés ha baixat a llegir amb nosaltres.

GARBI. — LLUÍS NONELL.

23-II-33.

Avui és dimecres i els llegidors estan contents perquè és el dia de canviar llibres. En canvi els ganduls tremolen, també perquè canvien llibres. La Concepció diu que a la seva mare li agraden tant els llibres, que llegeix tots els que ella porta a casa seva.

NINES. — PERE SERRA ALBERT.

9-III-33.

Avui han pres el braçal del tramvia a 7 nois perquè és portaven malament pel carrer i a l'autòmnibus, i nosaltres estem molt contents perquè no n'hi ha cap de la nostra classe.

NINES. — MONTSERRAT ESTOP.

Avui hem començat a treballar pel concurs que s'ha convocat fa dos dies. Els nois faran una escultura en fusta i les noies uns enagos per la nina.

També hi ha pendent un altre concurs per entrar al Cos de directors de la biblioteca i un d'ortografia catalana.

GARBI. — DOLORS VIUSÀ.

Contes

(De la selecció feta a
la classe dels Contes)

SET FORMIGUES, UN CARGOL I UN ELEFANT

Una vegada hi havia set formigues que s'estaven a casa i no podien anar a buscar dinar perquè plovia. Una de les set formigues va dir:

—I aniré jo.

Es va posar el "xubasquero" i se'n va anar a buscar el dinar. Pel camí va trobar un elefant i per una mica més que l'aixafa. La formiga tenia una agulla al xubasquero, se la treu i va punxar la pota de l'elefant.

L'elefant se'n va anar saltant, i la formiga va marxar pel seu camí. I tot caminant, caminant, va trobar un cargol que va dir-li:

—On aneu, formiga, amb aquesta pluja?

—A buscar el dinar—va respondre la formiga.

I el cargol li va dir que entrés a la seva caseta fins que parés de ploure.

—Entra que t'eixugaràs i t'escalfaràs a prop del foc.

La formiga va entrar i com que era molt trapacera i tot ho volia tafanejar, va posar-se tan a prop del foc que hi va caure i es va morir.

Mentrestant, les altres formiguetes veient que la formiga no tornava es van posar a plorar. Mentre ploraven va arribar el cargol i les hi va dir que no esperessin més a la formiga perquè era morta. Les formigues es van posar a plorar més fort encara, i el cargol que les consolava, també li queien les llàgrimes.

I com que tots ploraven amb tant sentiment, no van veure venir l'elefant que amb la pota va aixafar el cargol i les formigues, i es van morir.

JOSEP URRÈGOLA, 8 anys.
Color verd

LES AVENTURES D'UN PEIX VERMELL

Ja veureu que una vegada era un peix que va sortir del mar de tan avorrit que estava. A aquest peix li agradaven molt les aventures.

Quan ja era a la terra i feia una bona estona que caminava va trobar una col que li va dir:

—A on vas peix?

—A fer aventures. Vols venir amb mi senyora col?

—Sí, peix.

—Donc anem-nos-en.

I al cap de mitja hora que caminaven van trobar un gall que estava plorant. I el peix li va dir:

—Què fas senyor gall que estàs tan plorós? Nosaltres anem a fer aventures i estem la mar de contents. Vols venir?

I el gall diu:

—Sí, peix.

I ja veureu el què va passar.

Va passar doncs, que caminant, caminant, van veure un riu, i el gall que no n'havia vist mai cap, s'hi va posar de peus a sobre i es va ofegar.

I la col com que va veure que el gall s'hi posava, ella que també s'hi va posar i també es va ofegar.

Llavors el peix es va tirar de cap al riu i se'n va entornar al mar. I deia:

—No sortire mai més del mar, perquè veig que la terra encara és més avorrida.

I una vegada era un peix vermell, una col i un gall plorós i el conte ja s'ha fos.

CONCEPCIÓ VALLUJERA, 9 anys.

Color blanc.

El dibuix

Nosaltres hem volgut, per una banda, que les coses entressin per la seva plasticitat a través dels sentits. I per la seva vida, a l'ànima. I per l'altra, aquesta plasticitat de les coses derivés a una clara expressió sensorial. Hem anat al llenguatge de les imatges. Aquests dibuixos de memòria i aquestes auques que hem fet; què són sinó interpretació i expressió d'aquelles coses que veiem a fora i altres que portem dins? Han estat un *llenguatge* a la nostra Escola. També hem cregut que pel nostre món imaginatiu té la mateixa realitat una fada que una màquina de tren.

Nosaltres no sotmetem els petits dibuixants a cap mena de disciplina. No els controlem la iniciativa amb làmines, guixos o altres models entrabancadors. Només volem que els infants donin lliure curs a llurs instins. La única imposició, de vegades, és el tema. Tots sols, separats els uns dels altres, se'ls prega de dibuixar de memòria un assumpte determinat. Els jocs a la platja, la festa major de la Barceloneta, per exemple. Escenes totes que són guardades encara fresques a la memòria per haver estat viscudes recentment. Aquests dibuixos fets de memòria sense la trava de models ni del natural, permeten a l'instint, de manifestar-se lliurament d'expressar-se purament. I essent aquest instint — els dibuixos són de nens de 4 a 6 anys — una matèria bruta, sense polir, verge de tota influència i de tot control, no prostituïda encara per tota mena de circumstàncies desvaloritzadores, els dibuixos que neixen — originalíssims, tots diferents els uns dels altres — tenen una intensitat, una matèria que no és possible de definir. És la sensibilitat pura.

En canvi, molts dibuixos dels nois més grans, còpia del natural, són molt inferiors als dels petits en puresa i emoció.

La nostra biblioteca

(*Continuació*)

Al voltant de la Biblioteca hem organitzat concursos de biografies d'autors, de comentaris, concursos de narradors de contes, on a més

de la gràcia d'expressió i pulcritut de llenguatge, es mirava la qualitat del conte explicat.

Es fàcil imaginar les recerques, que especialment per part dels més grans, donen lloc aquestes demostracions.

En el primer concurs de narradors que es celebrà, va manifestar-se un nen de 5 anys que explicà d'una manera deliciosa, aquell conte tan popular de les cabretes i el llop.

Hem fet concursos de narradors de contes improvisats, on hem pogut veure que la imaginació dels infants no té límits. Expliquen i lliguen els fets més inversemblants, i fins i tot, quan el tema sembla que ja no pot donar més, sempre troben sortides, si la una original, l'altra encara més, que són celebrades per petits i grans. Aquests contes són seguits amb extraordinari interès per l'auditori infantil, el qual intervé ja amb explicacions, consells i preguntes als narradors, ja demanant-li aclaracions, ja fent-li notar contradiccions, que generalment salven amb molta gràcia.

Nosaltres tenim algun nen capaç d'allargar un conte tant com vulgui sense que decaigui mai l'interès de l'auditori.

En els graus mitjans la Biblioteca ha estat el gran auxiliar en els nostres treballs de vocabulari.

També ens ha permès dur a la pràctica una sèrie de llibres de temes determinats que les classes han fet, com a instruments de treball.

Podem citar també els nostres dibuixos en forma d'auques, resultats de llibres llegits.

Hem arribat a obtenir contes finíssims escrits i il·lustrats pels mateixos nens. Recordem perfectament un concurs de contes de Nadal que es feu entre els nens i nenes grans, el qual fou fallat per ells mateixos, i que donà lloc a una sèrie de discussions i anècdotes molt boniques.

Hem fet aquestes per a saber el nombre de llibres llegits i el nombre de llibres recordats per cada llegidor.

Hem procurat establir ordres de preferència de llibres segons l'edat i sexe i fins ara n'hem deduït en termes generals el resultat següent:

Nens que comencen a llegir (de 6 a 8 anys, inclusivament, aproximadament). En aquesta edat els llibres que els plauen més són els de rondalles populars. No es noten diferències de gustos entre nens i nenes.

De 9 a 11 anys inclusivament. Nenes. La major preferència se l'em-

porten els contes estil "La infantina de Francia", "Heidi" o sigui tirant al sentimental o al novelesc.

Un tant per cent molt crescut de nens d'aquesta edat es decanten pels llibres d'aventures propiament dits, això que molts han de fer un gran esforç per entendre'ls. "El Robinson Crusoe", "Les aventures de Tom Sawyer", "La Golondrina", per exemple, ja comencen a esdevenir-los familiars. També comencen a interessar-los les vides de grans homes però les troben difícils.

Dels 12 als 14 anys. Els nens ho llegeixen tot, però, s'inclinen més pels llibres de gestes i aventures. Un dels autors més sol·licitats és Juli Verne. Ho són molt també Mark Twain, Swift, Defoe, Stevenson, Capitan Gilson, etc.... En aquesta edat ja es dibuixen els que tiren per intel·lectuals, doncs aquests, agafen llibres més densos.

Les nenes també ho llegeixen tot, però es reparteixen més les preferències, ja que el mateix demanen "El mar" de la casa Seix Barral, com els "Poemes de nens" de Tagore, "Príncepe y mendigo" de Mark Twain, "L'amic Fritz" d'Erckmann-Chatrian, "Caceres a l'Àfrica tropical" de N. M. Rubió i Tudurí, o "Abraham Lincoln íntimo" de la casa Muntaner i Simón.

(Seguirà)

Noticies pedagògiques

Llegim en la revista "Escuelas de España":

La escuela no la conoce más que quien la vive. Teorizar es relativamente fácil; pero meter la teoría dentro de la sala de clase, encajarla en la realidad de cada día, es algo más difícil de lo que suponen los teorizantes. La escuela sufre la desgracia de que se haya hecho la teoría pedagógica por personas que no conocen las dudas y tribulaciones, las ansias y las angustias de la diaria tarea. Ante los grandes y pequeños problemas que a los profesionales nos torturan a cada hora, ¿qué soluciones nos dan los libros?

De la mateixa revista copiem de l'article titulat "Sugerencias para la educación moral" de Antonio Fernández:

"La Pedagogía, ciencia — pese a nuestra petulancia profesional — parásita que se nutre de otras cuantas y que obedece a los dictados más o menos imperiosos de la realidad circundante, también ha vivido hasta ahora borrada de intelectualismo, infectada de ciencia. En los laboratorios se han "descubierto" misteriosas panaceas educacionales y los técnicos han "logrado" encasillar a los niños en ficheros infalibles y han conseguido controlar una cosa tan sutil y compleja como es la mente infantil con los reactivos flamantes de la pedagogía experimental.

Entre tanto, se olvidava la importancia excepcional de los instintos, el papel transcendental de ese núcleo vital interno que alimenta nuestra existencia y la excelsa categoría de la "vida primaria" y por eso ha sido nuestro siglo tan pródigo en sistematizaciones de las disciplinas escolares como en frías y momificadas "lecciones de cosas".

En la actualidad se opera una esperanzadora reacción. Y si no lo estuviera, habría que iniciarla urgentemente. Augusto Messer afirma por un lado que el intelecto no es la fuerza decisiva del hombre; el conde Keyserling predica que el mundo camina hacia el sentimiento; Nicolás Berdiaff sostiene que una nueva Edad Media alborea; nuestro Ortega, en un ensayo profundo y denso aboga por una pedagogía esencialmente biológica, y en nuestras revistas aparecen, de vez en cuando, voces que invitan a "humanizar" la enseñanza, a impregnarla

de esencia humana y eterna, dejando a un lado tanta standardización perjudicial.

Es urgente. Menos intelectualismo y más sentimiento. Menos "lecciones de cosas" y más lecciones de amor, ¡que esta hosca careta que tiene el mundo se suavice, se humanice! Porque es lo cierto que con tanto postulado genial, con tanto "saber" — dando a esta palabra su más estricto sentido filosófico — se nos ha secado el corazón y nos hemos hecho demasiado escépticos, hemos perdido la esperanza.

Para fundir ese escepticismo y reconquistar la esperanza — supremo aliento estimulante —, no hay mejor reactivo que el amor. Nunca como ahora, según quiere Federico de Onís, es más necesario hacer del "menester educativo un oficio de amor". En la Escuela de hoy hay que preparar una generación disciplinada a cumplir "los deberes olvidados", de que habla Marañón; una generación con una educación moral y "cordial" de tal calidad, que vierta sobre el mundo los effluvios aplacientes de una existencia auténticamente humana, rica en matices, varia, jugosa, múltiple".

Transcrivim del diari la següent nota que parla de les pràctiques de servei domèstic. Berlín.

Durant aquest any les noies de les Escoles Superiors d'Alemanya practicaran dotze mesos de "servei domèstic" a les cases de dones casades les quals es comprometen a mantenir llurs alumnes i pagar-los l'assegurança de malaltia a canvi d'un ajut i aprenentatge per part de les alumnes, les quals tindran cura dels nens i de la confecció de menjars domèstics.

Aquesta mesura, encaminada a alleujar les famílies en atur forçós, a més serveix perquè les noies alemanyes aprenguin a dirigir la llar per el dia en que es casin. El cap de l'any, de pràctiques, rebran un certificat que acreditarà llur aptitud domèstica.

Antics alumnes

EN JAN

En Jan, un dia es va morir.

El seu pas menut i pesat, de mariner en terra, ja no feu estremir més les parets de la galeria.

Diu la gent: Jo no tinc paciència per a tractar amb criatures. En Jan, també ho deia.

Era massa "poc fi" i massa "home" per a aquestes coses; a més, ell tenia el seu ofici... navegava!

En Jan a la barca

Però, això sí, ai! del trinxeraire o perdulari que vingués a jeure o a perturbar els jocs dels infants d'aquells anys! començava cridant-lo ja des de la galeria, tot baixant les escales de dos en dos i si es posava tossut, fins s'hi feia a pedrades; més d'un vidre de l'Escola, durant la nit fou furtivament trencat per mà venjativa; En Jan s'estimava l'Escola; de totes maneres... això de la canalla vol molta paciència.

Fou tota una institució.

Per a nosaltres, els infants de l'època, amb el seu cabell blanquinós, el seu caminar, el jersei blau, els amples pantalons i la seva veu (oh la veu d'en Jan!), se'ns apareixia com sortit de les planes d'Stevenson. Endevinàvem en ell un llibre d'aventures que no sabíem llegir i si no ho endevinàvem ens el forjàvem navegant en una goleta pels mars del Sud, en tempestes, pot ésser entre pirates xinesos o qui sap si havit vist negres, doncs ja era vell!

Era per a nosaltres un heroi, terriblement modest, si no li preguntaves no t'explicava rés i si ho feia, com la cosa més natural i sense importància.

Qui hagués pogut passar les aventures que ell deuria haver passat, no ens donàriem poc pisto, no! i ell té, solament disfrutava quan aixecava aquella ampolla gruixuda, de vidre verd, plena d'aquell vi tan ferreny que venien a "Can Rigol", la taverna propera, llavors sí que agafava un aire ben mariner; nosaltres els que ho vèiem n'estàvem joiosos, és clar que ens hauria agradat més que en comptes d'aquell vi tan negre s'hagués begut un trago de rom, però...

Els mariners i pirates en els nostres llibres, sempre bebiem rom.

I venia Sant Cristòfol i ja es sabia, aquell migdia, després del bany quan ja tothom estava vestit, les finestres i galeries de l'Escola es poblaven de nois, noies, mestres i personal sub-altern; el fet s'ho valia, en Jan anava a nedar; es deia, entre nosaltres, no sé d'on havia sortit, que havia fet un "vot" a aquest sant, de resultes d'un accident sofert en un dels seus viatges, i que consistia, no banyar-se sinó en aquest dia; altres, opinaven, tampoc sé d'on ho havien tret, que hi ha una superstició entre els mariners que qui es banya en tal dia no mort ofegat. No sé pas què hi ha de cert, però que era un esdeveniment per a tothom, això sí que és veritat.

Però un dia no tornà... i es morí.

L'Escola quedà orfe, el vell mariner de la Barceloneta, el de la veu rogallosa, que sempre rondinava per costum i treballava per naturalesa ens havia deixat.

A l'Escola, moltes coses ja no tingueren sentit ni representaven rés.

Què venien a fer els trinxeraires a la platja si no hi havia en Jan per empaitar-los ni cridar-los? I la barca, la "Nàusica" quí la vararia?

Es que en Jan, un dia, s'havia mort.

UN ANTIC ALUMNE.

Noticiari

NOTES GENERALS

Hem començat novament el curs. La revista "Garbí" portantveu de les activitats de l'Escola, continuarà la seva tasca de fer-vos conèixer les nostres aspiracions i els nostres resultats. Esperem que com el curs anterior ens ajudareu i sereu a més a més uns bons propagadors de l'obra de l'Escola.

NOTES DE LES CLASSES

PETITS. Aquest any la nostra classe no es dirà "dels Contes" sinó Petits perquè a la nostra classe serem els nens més petits de l'Escola. Aquest curs començarem a jugar a escacs.

CONTES. La nostra classe des d'ara se'n dirà "dels Contes" en lloc de Música com abans. Ja tenim formats els colors i comencem a treballar de debò.

ANGELICA. Aquest mes ens hem dedicat a veure quins eren els nens que passaven als grups de treball A, B i C. Per obtenir un lloc en un grup millor s'ha lluitat molt. Comencem a entrenar-nos a jugar a "escacs" i "rescat" per estar preparats per a quan comencin els campionats de l'Escola.

NINES. Els nens i nenes que el curs passat formaven la penya "Els petits estudiants" d'Angèlica i ara són a Nines, feren una reunió per a veure si continuaven formant la penya, o si ho deixaven correr. En aquesta reunió es va acordar que de moment es continués publicant llibres per a l'Editorial d'aquella penya i engrossar el nombre de volums de la seva biblioteca.

NAUSICA. Hem començat un campionat d'entrenament per a veure quins són els nois i noies que podran prendre part al campionat d'escacs de l'Escola. Aquells que després d'aquest campionat resulti que en saben tant i tant poc s'excluiran perquè no fan res més que allargar inútilment el nombre de partides a fer. Aquest any la lluita de colors la farem diferents dels altres anys. Fins ara per tenir els primers llocs més que res es mirava el comportament i el civisme, però des d'ara el lloc del color serà el resultat d'una lluita intel·lectual, de polidesa, de puntualitat i de comportament.

GARBI. S'ha obert un concurs entre els tres colors de la classe per a la formació d'un Cos de Cronistes. A més a més s'ha establert en vistes a la formació dels grups de treball A, B, C, que serà obligatori ésser de l'esmentat cos per ingressar al grup A. Això ha fet que es despertés un gran interès per a la Crònica i pel càrrec de cronista. A últims de mes, es dirà el fall d'aquest concurs.

GRUP DE GOVERN. Aquest grup està reorganitzant els Cossos tècnics, i donarà una major preferència i amplitut al Cos de Cerimonial.

ANTICS ALUMNES

Copiem d'un comunicat enviat als antics alumnes: "El proper diumenge dia 4, primer del mes de novembre, a les 11 del matí, tindrà lloc la primera lliçó que la professora de l'Escola senyoreta Mercè Barba donarà amb il·lustracions de gramola sobre "Història de la Música". Les lliçons d'aquest curset a càrrec de l'esmentada professora, es donaran cada primer diumenge de mes. Esperem que no hi mancaràs.

